

Melinda Leigh

Zij wist het

Proloog

25 jaar geleden

Hij hield ervan om te kijken.

Naar de geheime, persoonlijke dingen die mensen deden als ze dachten dat ze alleen waren.

Vanuit de schaduw van een heester keek hij over de achtertuin vol onkruid naar de vervallen bungalow. Harry was binnen. De adem van de Gluurder vormde witte wolkjes in de winterse vrieslucht. Nog minder dan twintig meter was de afstand die hem scheidde van vergelding.

Harry moest sterven.

Het was de enige manier om alles recht te zetten.

Impulsief handelen, hoe bevredigend ook, was zelden succesvol op de lange termijn. Het draaide om discipline. Hij onderdrukte zijn woede en woog al zijn opties tegen elkaar af. Harry's leven tegenover zijn daden. Zijn toekomst tegenover de impact van wat hij had gedaan. Uiteindelijk maakte wat Harry van plan was, het verschil.

Maak je niet druk. Kom met me mee. Ik zal voor je zorgen. Ik beloof het.

Een uur wachten op de bevroren grond tot alles in het huis tot rust was gekomen, had de Gluurder bevroren tenen bezorgd. Krachtige tintelingen schoten door zijn voeten heen toen hij naar een donker raam kroop dat een paar centimeter openstond om frisse lucht binnen te laten. De grond was zo stijf bevroren dat zijn laarzen geen afdrücken achterlieten, maar het kraken van het dorre gras leek te echoën in de verder stille nacht. Hij kroop onder het raam en loerde over de vensterbank. Geen enkel geluid. Geen licht. Geen beweging. Hij duwde het schuifraam omhoog en klom eronderdoor naar de woonkamer. De geur van vernis en zaagsel drong zijn neusgaten binnen. Een warme luchtstroom kwam uit een ventilatiegat: een poging van de oude verwarmingsketel om de temperatuur boven die van een koelcel te krijgen.

De Gluurder was nog nooit in Harry's huis geweest, ook al had de timmerman hem een paar keer uitgenodigd om bij hem naar een ijshockeywedstrijd te komen kijken. Ze waren allebei fan van de Flyers. Ze hadden nog meer dingen gemeen, maar ze konden geen vrienden zijn. Nooit. Niet na wat de Gluurder de afgelopen nacht had gezien – en had gehoord.

Maak je niet druk. Kom met me mee. Ik zal voor je zorgen. Ik beloof het.

Verraad sloop bij hem naar binnen als het lemmet van zijn mes in de buik van een hert.

Het glanzende maanlicht scheen door de onbedekte ramen heen. In een hoek verborg een stoffen hoes een oude ligstoel. Het zwaar beschadigde huis gaf een leeg, onaf gevoel dat overeenkwam met de lege ruimte midden in zijn borstkas.

Het huis was halverwege een renovatie. Harry wilde er in de lente mee pronken. De eikenhouten vloer in de woonkamer was helemaal vlak geschuurd, maar de keuken was nog oud en lelijk. Op de versleten vinyltegels lag een plaat multiplex van een bij twee meter op twee schragen als tijdelijke tafel. De Gluurder bekeek het assortiment gereedschappen. Ontvlambare vloeistoffen. Kranten. Lompen. Juist.

Het was een klein huis met een eenvoudige indeling. Woonkamer, keuken en eetkamer bij elkaar aan de ene kant. Via een gang kwam je bij de badkamer en drie slaapkamers aan de andere kant. De deur naar de grote slaapkamer stond op een kier. Hij raakte hem met een vinger aan en hij ging een stukje verder open. Alleenstaande mannen staan niet zo stil bij dingen als gordijnen. Er kwam genoeg maanlicht tussen de jaloezieën door om Harry languit op zijn rug te zien liggen onder een dik dekbed, een arm over zijn hoofd heen. Hij snurkte. Zijn houding was kinderlijk. Onschuldig.

De kerel was allesbehalve dát. Woede, als een brandend zuur, kwam bij de Gluurder achter in zijn keel opzetten. Hij slikte, ging wat achteruit en balde zijn bevroren vuisten zo stevig samen dat het pijn deed. Door die pijn focuste hij zich. Hij vulde zijn longen met koude lucht vol chemicaliën en blies langzaam uit. In de keuken strekte hij zich naar het plafond en zette het brandalarm uit. Hij liep naar de tafel op schragen.

Verfthinner was perfect voor de klus.

‘Wat ben jij aan het doen?’

Hij draaide zich razendsnel om. Harry stond bibberend met ontbloot bovenlijf in de deur, zijn handen onder zijn gekruiste armen, zijn gezicht verward door de slaap. De aanzet van een buikje zakte over zijn laaghangende shorts. Wat nu? Harry was wakker. Het plan was naar de kloten.

De Gluurder boog zijn hoofd om zijn ogen te verbergen, die brandden van frustratie. Kon ie Harry niet laten zien. De Gluurder moest iets zeggen. Iets om Harry om de tuin te leiden. Iets waardoor hij zich op z'n gemak zou voelen, ondanks de aanwezigheid van een nachtelijke indringer.

‘Ik heb hulp nodig, Harry.’ Het voorwendsel verstikte hem bijna terwijl hij het uitsprak. Zijn vingers friemelden langs de lucifers in zijn zak en pakten zijn jachtmes. Hij hield het wapen achter zijn dij, buiten Harry's gezichtsveld, en hij haalde het lemmet met één hand tevoorschijn. ‘Het spijt me dat ik je bang heb gemaakt.’

De Gluurder wist dat hij geduld moest hebben. Dat hij een andere keer terug moest komen met een ander plan. Zijn arm spande zich zelfs al om het mes weer in zijn zak te stoppen.

‘Het is goed. Je bent hier altijd welkom.’ Harry was een sukkel. Hij kwam dichterbij, legde een hand op de schouder van de Gluurder en kneep er vriendschappelijk even in. ‘Ik doe even een T-shirt aan, dan kunnen we praten.’

De sympathieke aanraking en de vriendelijke woorden veroorzaakten ergens in de hersenen van de Gluurder kortsluiting. Opnieuw zongen Harry's woorden rond in zijn hoofd.

Maak je niet druk. Kom met me mee. Ik zal voor je zorgen. Ik beloof het.

Het werd de Gluurder rood voor de ogen. Hij deed een uitval naar de timmerman. De mespunt drong in Harry's buik. Het bloed stroomde over het heft en voelde heet op zijn bevroren vingers. Hij duwde verder omhoog, alsof hij een hert ontweide, en spleet Harry open van zijn navel tot zijn borstbeen met een kliederige haal. De Gluurder wrikte zijn mes los en stapte achteruit. De vrieslucht vulde zich met de metaalachtige, rauwe geur van bloed en een recente slachtpartij. Harry's ogen puilden uit.

Zijn handen grepen zijn buik vast om zijn ingewanden... nou ja, binnen te houden.

‘Waarom?’ Er kwam bloed tussen zijn geopende lippen vandaan toen zijn lichaam slap werd en op de vloer zakte alsof zijn botten gesmolten waren.

Bij de voeten van de Gluurder spreidde de donkere vloeistof zich uit tot een poel van bloed op de geschuurde vloer. Hij stapte vlug weg voordat hij zijn schoenen bereikte. Het zweet liep over zijn ruggengraat en zijn hart ging waanzinnig tekeer, als een kogel in een flipperkast.

Harry had moeten sterven door de brand. Niemand zou ooit denken dat dit een ongeluk was. Wat nu? Het huis stond op anderhalve kilometer afstand van de stad. Er waren geen andere gebouwen te zien. Hoe lang zou het huis branden voordat de brandweer arriveerde? Zou het vuur het lichaam vernietigen? Te veel onbeantwoorde vragen.

Harry's ledematen stuiptrekten en bewogen toen niet meer. Zijn bovenlijf liep leeg; grijze ogen staarden in het niets.

De Gluurder pakte een linnen schildersdoek tegen het spat en spreidde het uit op de vloer. Met zijn een meter vijfenzeventig was Harry kleiner dan de grote hertenbok die de Gluurder afgelopen herfst had ingepakt, maar de dode ledematen gingen alle kanten op toen hij alles in de doek rolde alsof het een wrap was. Hij sleepte het lichaam naar de achterdeur. Nadat hij de keukenvloer had bedekt met vernis, oude kranten en vodden, gooide hij een aangestoken lucifer in het midden. Het vuur spurpte met een luide woESJ over het hout. Hij deed zijn muts omhoog en trok het zware pak naar buiten. Hij maakte gebruik van de veranda aan de achterzijde die een meter boven de grond kwam, om het lichaam over zijn schouders te hijsen. Hij was niet klein, maar hij wankelde onder het dode gewicht. IJle, koude lucht en rook vulden zijn longen terwijl hij naar de vrijstaande garage achter het huis strompelde.

Discipline, dat was de sleutel. Lesje geleerd. Hij zou het niet meer vergeten.

Maar op dat moment kon hij alleen maar denken over een manier om Harry te laten verdwijnen.

Heden

VERLAAT DE STAD OF JE STERFT, TERINGWIJF.

Niet het meest originele statement, maar het bracht de boodschap wel over.

Rachel tilde de lantaarn boven haar hoofd en scande de zijkant van haar stal. In het kunstlicht knalden de bloedrode woorden op de witte ondergrond eruit als verse wonden. Elke letter was nog steeds schreeuwend helder ondanks uren van schoonpoetsen.

Ze draaide met haar pijnlijke schouder en deed de hogedrukreiniger uit die nog steeds sputterde bij haar voeten. De stilte in de klamme, vochtige oktobernacht was abrupt. Het had geen zin. De graffiti ging er niet af. Een nieuwe laag grond- en gewone verf moest wachten tot het weer opklaarde.

Iemand was niet blij dat ze weer was teruggekeerd naar het noordoosten van Pennsylvania. Troy? Wie anders kon het wat schelen? Het maakte niet uit. Ze ging niet weg, hoe moeilijk haar zwager haar leven ook zou maken.

Ze voelde de uitputting in haar trillende spieren terwijl ze haar spullen zo'n beetje naar de vrijstaande garage sleepte. Toen ze weer buiten was, sloot ze het bijgebouw af met een stevig slot. Ze wilde het lot niet uitdagen – of haar vandaal. Het drassige gras sopte onder haar laarzen terwijl ze naar de achterdeur liep. Nadat ze haar laarzen had uitgetrokken in de bijkeuken en ervoor gezorgd had dat het nachtslot goed dicht was, liep ze haar lege keuken binnen.

Haar maag rammelde en daardoor herinnerde ze zich dat ze geen tijd had gehad om boodschappen te doen – of om te eten. Ze trok de deur van de oude koelkast open en liet de koele lucht over haar bezwete huid stromen. Er stond een eenzaam bakje yoghurt naast een bijna leeg pak magere melk. Rachel prikte in een groen, harig plastic pakket in de groentelade. Wanneer had ze broccoli

gekocht? En waarom? Ze pakte de plastic zak aan een puntje vast tussen duim en wijsvinger en verplaatste hem voorzichtig naar de vuilnisbak. Hij raakte de bodem met een zompig geluid. Ze pakte een trommel van het aanrecht, schudde het restje Pop-Tart met aardbeiensmaak eruit en spoelde het weg met water.

Een windvlaag en het tikkende geluid van motregen trokken haar aandacht en ze keek door het raam. Daardoorheen zag ze de stal achter het huis. Haar borst zwol op van trots. Ze had tien paarden op stal staan; niet slecht als je in aanmerking nam hoeveel tegenslagen ze had gehad bij de renovatie van de stal. Komende winter verwachtte New Hope Farm zijn eerste veulen. Was het mogelijk dat de donkere wolk die de afgelopen eenendertig jaar boven haar had gehangen, besloten had om verder te trekken?

Daag het lot niet te veel uit. De pot met goud aan het einde van de regenboog verandert op de een of andere manier altijd weer in een berg ellende.

Zoals de afgelopen nacht bewezen was door de terugkomst van haar vandaal.

De mobiele telefoon van Rachel verbrak luidruchtig de stilte en liet de *Guillaume Tell Ouverture* van Rossini horen vanaf de oplader op het aanrecht. Ze pakte de telefoon. Op het kleine schermje stond de naam van haar zus. Rachels hart sloeg een slag over toen ze het toestel openklapte. ‘Sarah?’

‘Sorry dat ik nog zo laat bel,’ klonk Sarahs stem trillerig.

Rachels hart kneep zich samen. ‘Maakt niet uit. Wat is er?’

‘Troy.’

Ging het niet altijd om hem? Sarahs echtgenoot was de laagste levensvorm die Rachel zich kon voorstellen, minimaal twee treden lager dan de amoëbe op de evolutionaire ladder. Chimpansees zouden beledigd zijn als ze te weten kwamen dat ze 98 procent van hun DNA deelden met Troy Mitchell. Hij was de belangrijkste verdachte voor het vandalisme bij haar thuis – en de reden waarom Rachel was teruggekomen om ook maar elk dubbeltje te steken in de instortende familiefarm.

Sarah was zes jaar jonger dan Rachel en had zo haar redenen gehad om jong te trouwen, maar ze had wel wat beters kunnen krijgen dan hem.

Rachel hoorde knallende geluiden op de achtergrond, daarna Troys stem die tegen Sarah schreeuwde.

‘Sarah? Ben je in orde?’ Sarah gaf geen antwoord. ‘Wil je dat ik de politie bel?’

‘Nee.’ Sarah riep haar antwoord te snel in haar telefoon.

‘Nee, het gaat niet goed met je. Of nee, je wilt niet dat ik de politie bel?’

Het enige wat Rachel een tijdje hoorde, was Sarahs gejaagde ademhaling.

‘Kun je alsjeblieft mij en de meisjes komen halen? Troy en ik hebben eerder vandaag ruzie gehad, en nu is hij terug. Hij is dronken en compleet gestoord. Alsjeblieft, Rachel, alleen maar tot hij het eruit geslagen heeft.’

‘Oké, ik ben er over tien minuten. Blijf aan de telefoon.’ Rachel stapte in een paar afgesleten tennisschoenen, griste haar sleutels uit een schaal op het aanrecht en stapte de motregen in. Achter haar sloot de deur met een echoënde *KLAK*. Met haar mobieltje nog steeds tegen haar oor sprintte ze naar haar truck. ‘Sarah?’

Sarah gaf geen antwoord, maar ze hoorde Troys stem, luider deze keer. ‘Geef me die klotetelefoon!’

Ze hoorde een gedempte klap en een plofgeluid in haar oor toen ze achter het stuur kroop. Haar hart bonsde in haar keel. ‘Sarah, ben je in orde?’

Niets.

De motor van Rachels auto gromde toen ze de modderige oprit af reed. De banden piepten zodra ze – te snel – de verharde weg op draaide. Regendruppels belemmerden haar zicht door de voorruit en ze zette de wissers aan.

‘Sarah, ben je daar?’

Ze haalde het toestel van haar oor en keek naar het scherm-pje.

Gesprek beëindigd.

‘Shit!’ Ze beukte op het stuur. Er gingen allerlei mogelijkheden door haar hoofd heen. Geen van alle goed. Had Sarah opgehangen om de politie te bellen? Of had Troy de telefoon afgepakt? Moest Rachel de politie bellen? Ze dacht een nanoseconde na voor ze het alarmnummer intoetste. Ze beschreef de situatie

en gaf Sarahs adres aan de man aan de andere kant van de lijn, die haar verzekerde dat er een wagen onderweg was.

De volgende vijf minuten leken zich in slow motion af te spelen, gemarkeerd door de constant rollende zweetdruppels over haar rug en het ritmische bonken van haar hart tegen haar borstbeen. Glanzend wegdek strekte zich in het licht van de koplampen voor de auto uit als een eindeloos zwart lint. De ruitwissers gingen over het natte glas als twee synchroon bewegende metronomen.

Elke seconde die voorbijging betekende een kans voor Troy om geweld te gebruiken tegen zus.

Rachel reed Sarahs keurige middenklassenwijk in. De stoepen waren keurig, de struiken getrimd. Minivans, SUV's en basketbalnetjes stonden om en om langs de licht kronkelende wegen, maar die aanblik van heilzaam voorstadje was een illusie. Niets was ooit zoals het eruitzag.

Ze zette haar wagen langs de stoep voor Sarahs huis en trok de versnelling in de parkeerstand. Met uitzondering van het zwakke gelige licht van de straatlantaarns was de buurt donker, de straat leeg. Nog geen politie. Ze stond er alleen voor.

Rachel duwde het portier open en sprong op de stoep. Het ging harder regenen, water viel tussen de bladeren van de grote eik door en drupte op haar hoofd. Ze veegde een regendruppel van haar kaak met haar wijsvinger en draaide zich naar Sarahs bedrieglijke, vreemde huis. Het woeste geblaf van Sarahs kleine straathondje kwam van achter het huis.

'Jij vuile leugenaars!' Troys vloek drong door het openstaande raam in de woonkamer naar buiten en verbrak de vredige stilte in de wijk. Bij de burens ging op de eerste etage een licht aan. De hond blafte nog harder.

Een kreet van een vrouw sneed door de vochtige lucht.

Rachel sprintte over het natte gazon en vloog het bordes op. Met een bonkend hart duwde ze de niet-afgesloten voordeur open. Haar zus lag opgerold onder aan de trap, één arm achter haar rug gebogen in een zonderlinge hoek. Met een rood aangelopen gezicht en zwetend stond Troy over haar heen gebogen in de nauwe hal.

Op het moment dat Rachel binnenstapte, raakte Troys ge-

laarsde voet het lichaam van haar bewusteloze zus met een ziekmakend plofgeluid. Sarahs slappe lichaam gleed een paar centimeter over de geboende eiken vloer. Rachels longen zogen zich instinctmatig vol als reactie op de trap voor ze het kon tegenhouden. Troys hoofd zwalkte haar kant uit. Onder een dikke boszweterig bruin haar, glansden zijn groene ogen van een onnatuurlijke, fanatieke opwinding. 'Wat moet ik doen om van jou af te komen?'

Schrik verlamde haar een paar seconden. Hij haalde uit. Rachel schoot opzij, maar haar reactie was traag en de lompe uithaal raakte haar kaak. Pijn, helder en scherp, brandde los op haar hele gezicht met daarbij een regenboog aan kleuren. Ze strompelde weg. Met één hand wist ze de trapleuning te pakken en overeind te blijven.

Rachel schudde haar hoofd. Een blik op het gebroken lichaam van haar zus zette haar in beweging. De pijn op haar gezicht verdween op slag toen Troy dichterbij kwam. Ze bracht haar handen omhoog, draaide haar bovenlichaam en plantte een uppercut in Troys dikke buik ter hoogte van zijn middenrif. Hij grauwde. Rachel rook de lucht van verschaalde whiskey. Ze bracht haar arm omhoog om een stomp met rechts af te weren en keek of ze kans had hem in zijn kruis te trappen.

Woest uithalend zwalkte Troy op haar af. Rachel ging aan de kant tot haar rug de muur raakte. Troy probeerde haar keel te grijpen. Haar oren verlangden naar het geluid van sirenes toen ze de muis van haar hand onder zijn kin duwde. Troys hoofd klapte achterover en zijn hele lijf ging erachteraan.

Zijn ogen straalden slechtheid uit. Hij deed een onvaste greep naar de gangkast en haalde er een aluminium honkbalknuppel uit. Rachels hart ging als een gek in haar borst tekeer alsof het eruit wilde springen. Ze ging voor haar zus staan. Wegrennen was geen optie. Ze zou Sarah nooit achterlaten. Noch kon ze de kleine meisjes in de steek laten die ergens boven waren, doodsbang. Maar als het Troy zou lukken om haar met de knuppel te raken, dan was het gedaan. Dan zou Sarah alleen zijn. Net zoals toen Rachel haar kleine zusje zoveel jaar geleden in de steek had gelaten.

Waar bleef die verdomde politie?

Troy tilde de knuppel boven zijn rechterschouder, hield hem

met twee handen vast en zwaaide ermee naar Rachel. Zijn gezicht was vertrokken van haat toen hij op haar hoofd mikte.

2

Rachel registreerde vaag het geluid van naderende sirenes terwijl ze onder de zwaaiende knuppel heen dook en Troys arm greep bij de doorzwaai. Haar rechterhand greep Troys vuist terwijl ze met haar andere onderarm keihard tegen de achterkant van zijn elleboog mepte, waardoor het gewricht geforceerd werd.

‘Ik vermoord je, godverdomme!’ Troy liftte een van zijn laarzen om op haar voet te trappen. Rachel ging met haar hele gewicht aan zijn arm hangen, zodat Troy met zijn bovenlijf vooroverboog en zij hem met haar knie in zijn gezicht kon raken. In haar ooghoeken merkte ze knipperende lichten op door de open deur, precies op het moment waarop bot versplinterde en er bloed op de hardhouten vloer spoot. De knuppel viel met een metalen KLOINK op de grond. Rachel wendde haar blik af van de rode vloeistof.

‘Politie!’ Een grote figuur stapte over de drempel. De cavalerie was gearriveerd.

Dat is ook lekker op tijd, zeg!

Rachel hield haar greep op Troy vast en richtte haar blik op de enorme agent in de deuropening. Ook al droeg hij jeans en een fantasieloos shirt in plaats van een uniform, Rachel herkende toch de brede schouders en het rode haar van de hoofdcommissaris van het politiekorps in Westbury, Mike O’Connell. Ze hield zijn blik even gevangen – net lang genoeg om verrast te zijn over de zachtblauwe kleur van zijn ogen – tot Troys zwaaien en vloeiken de vreemde verbinding tussen hen verbrak.

‘Een beetje hulp graag?’ Rachel verstevigde haar greep op Troys zweterige vuist.

De hoofdcommissaris knipperde. Hij stopte zijn wapen weg, schraapte zijn keel en liep naar haar toe. Ondertussen riep hij over zijn schouder naar de geüniformeerde agent die nu ook in de deuropening was verschenen. Rachel herkende hem als de agent die haar klachten over vandalisme had afgehandeld. Ze kon zich zijn naam niet meer herinneren, maar zijn zwarte haar en zijn keurige manieren waren opvallend. ‘Ethan, bel een ambulance.’

‘Ja, meneer.’ Ethan draaide zich om en verdween. Knipperende rode en blauwe lichten weerspiegelden als een discobol in de pasgeverfde voordeur van Sarahs huis.

Rachel liet Troy los en stapte achterwaarts. De hoofdcommissaris werkte zich langs haar. Ze hadden elkaar nooit ontmoet, maar ze had hem weleens in de stad gezien. Maar altijd van een afstand. Van dichtbij was hij groter. Veel, veel groter. Hoewel niet veel groter dan een meter tachtig straalde zijn getrainde lijf pure kracht uit. Hij pakte magere Troy op als een speelgoedje, draaide hem om en deed hem handboeien om achter zijn rug, en dat in no time. ‘Je staat onder arrest.’

Nu Troy geboeid was en met het gespierde lijf van de hoofdcommissaris als barrière, merkte Rachel dat haar hart als een gek tekeering en dat ze niet genoeg zuurstof kon binnenkrijgen. Het bloemetjesbehang kwam op haar af. Ze deed een stap achteruit, bij de hoofdcommissaris en Troy vandaan. Haar schoen slipte een beetje. Ze keek omlaag naar de veeg bloed die haar schoen had achtergelaten. *Bloed*. De hal draaide rond. Duisternis verscheen aan de rand van haar blikveld en nam toe, en een ruisend geluid galmde in haar hoofd. Ze keerde haar blik af van de vlek, steunde met beide handen op haar knieën en zoog de klamme lucht naar binnen.

‘Gaat het?’ De politiebaas stelde zijn babyblauwe ogen scherp op Rachel.

Aangezien ze geen lucht had om iets uit te kunnen brengen, knikte ze. Haar ogen hielden de zijne vast. Nogal ongemakkelijk registreerde haar hersenen dat dit de eerste keer in haar leven was dat ze zich achter iemand anders wilde verschuilen in plaats van het gevaar te trotseren.

Ze haalde diep adem op de zenmanier die haar leraar oosterse vechtkunsten haar had geprobeerd te leren.

In zijn bebloede gezicht kneep Troy zijn varkensogen samen en keek haar vuil aan. ‘Die smerige teef viel me aan.’

Ze forceerde een nieuwe ademteug tussen haar op elkaar geklemde tanden door. Die meditatielessen beklifden maar zelden, maar ja, je kon nooit genoeg trainen om klaar te zijn voor Troy. Zelfs de dalai lama zou zijn zelfbeheersing verliezen bij Troy.

De hoofdcommissaris reageerde niet, maar Troy ging op zijn tenen staan toen de politieman wat druk uitoefende op de arm achter de rug van de geboeide man. O’Connell gaf Troy mee aan Ethan zodra de jongere agent zijn hoofd weer om de hoek van de deur stak. ‘Vertel hem zijn rechten en breng hem naar de eerste-hulp-post. Zorg dat ze daar ook bloed afnemen voor een alcohol-test.’

Rachels blik klaarde op zodra Ethan Troy meevoerde in de richting van de voordeur. Op weg naar buiten schonk haar zwager haar nog een ‘ik zal je nog wel krijgen’-blik over zijn schouder en er ging een rilling door Rachels ruggengraat. Ze had altijd al gedacht dat hij een bazige klootzak was, maar vanavond had ze de werkelijke duistere kant van Troy gezien, de ongecontroleerde bullebak verborgen achter een ‘jongens zijn nu eenmaal jongens’-masker.

Sarah kreunde en Rachel draaide zich om. Haar met adrenaline doordrenkte lichaam was wankeler dan ze zich realiseerde. Haar knieën knikten terwijl ze naar haar zus strompelde.

‘Rustig aan.’ Naast haar hield hoofdcommissaris O’Connell haar overeind dankzij een stevige greep op haar elleboog. Zijn hand was warm, solide en sterk terwijl hij op een knie zakte en haar met zich mee op de vloer trok. Zij aan zij zag haar dij er naast die van hem, zo dik als een telefoonpaal, uit als een luciferhoutje. Toen zijn hand haar losliet, voelde ze meteen het gemis aan steun.

‘Kun je ergens een deken vinden?’ vroeg hij zonder zijn blik van Sarah af te wenden. De politieman voelde met twee vingers de pols van de gebroken arm van haar zus. Met zijn andere hand veegde hij de haren van Sarahs slaap en hij huiverde bij het zien van haar verwondingen. De kneuzingen op Sarahs knappe gezicht waren donkerrood en ontveld.

Rachels ogen werden vochtig terwijl ze toekeek hoe hij Sarah

behandelde met de tederheid die ze verdiende. Sarah was de aardige, de attente, de beleefde van hen twee. En wat kreeg haar zus terug voor het zijn van zo'n verdomd lief mens? Een vuistslag in haar gezicht.

Rachel moest slikken en ging toen de woonkamer binnen om een spreij van de bank af te halen. Ze gebruikte die paar seconden, en de withete golf van woede, om haar emoties onder controle te krijgen. Om een beetje afstand tussen haar en de politie-man te bewaren knielde ze aan de andere kant van haar zus neer.

Haar stem was nauwelijks hoorbaar. 'Hoe is het met haar?'

'Haar pols en ademhaling zijn regelmatig. Wie ben jij?'

'Rachel Parker. Sarah is mijn zus.'

Hij knikte en hielp haar de deken over Sarah heen te spreiden. Hij keek op naar Rachel en zijn ogen hielden die van haar opnieuw vast. Een onzichtbare straling, zoiets als bij een Bluetooth-verbinding, ging door de lucht tussen hen heen en weer. Hij opende zijn mond om iets te zeggen, maar een beweging van Sarahs hoofd leidde hem af. 'Niet bewegen, mevrouw Mitchell.'

Sarahs ogen gingen open, gleden langs de politiebaas en focussten op Rachel. Haar stem klonk zacht en hees door een smal spleetje tussen haar kapotte lippen heen. 'Rachel, zorg alsjeblieft voor de kinderen. Ze hebben zich verstopt...'

Rachel sprong overeind, haar voeten al gedraaid in de richting van de trap. 'Ik vind ze wel.'

'Wacht,' riep de hoofdcommissaris.

Rachel draaide zich om. De man fronste zijn voorhoofd. 'Je bloedt.' Hij wees naar zijn eigen kaak. 'Misschien wil je die snee eerst even schoonmaken zodat je ze niet aan het schrikken maakt.'

Snee? Rachel voelde aan haar gezicht. Het natte, kleverige laagje en de snee eronder verrasten haar, evenals de pijnscheut die ze ervoer toen ze eraan voelde. Troys ring moest haar huid opengesneden hebben bij de eerste klap.

'Er is een EHBO-trommeltje in...'

Rachel verstond hem nauwelijks aangezien ze haar mouw gebruikte om haar gezicht schoon te vegen. 'Beter zo?'

Hij trok een gezicht en schudde zijn hoofd. 'Het zal wel. Niet precies wat ik in gedachten had.'

Rachel ging snel de trap op. Ze stapte de kamer van de meis-

jes binnen, van muur tot muur bedekt met Hello Kitty-spullen en een en al roze. ‘Het is in orde, meisjes. Ik ben het, tante Rachel.’

Een luide snik dirigeerde Rachel naar de kledingkast. Ze deed de deur langzaam open. Daar zaten de twee meisjes, drie en vijf jaar oud, verstopt in de duisternis.

‘Het is veilig. Kom er maar uit.’

Ze wierpen hun kleine lichaampjes tegen haar, Rachel ving hen op en ze gingen alle drie op de grond zitten. Ze sloeg haar armen om de snikkende kinderen heen.

‘Sst, stil maar. Ik ben nu bij jullie.’

‘We moesten ons van mammiestoppen,’ fluisterde Emma tegen Rachels borst. ‘We verstopten ons niet zo goed. De volgende keer doen we het beter.’

‘Jullie hebben het heel goed gedaan.’ Ze hield hen vast, wiegde hen, streelde hun haren, maar ze beloofde hun niet dat alles goed zou komen.

Mike stapte het ziekenhuis binnen door de grote schuifdeuren van de afdeling Spoedeisende Hulp. De heldere verlichting prikte in zijn ogen. De lucht van desinfecterende middelen drong door in zijn neusgaten en camouflerde andere, viezere geuren. God, hij haatte deze plek. Het zweet stond op zijn voorhoofd en het vuur in zijn lijf vlamde op toen hij de wachtruimte scande.

Aan het einde van de hal, net voorbij de zusterspost, hing Troy Mitchell onderuitgezakt in een plastic stoel. Troy was de ster geweest van het honkbalteam van de middelbare school, maar nu was zijn ooit lenige lijf nog maar vel over been. Opgedroogd bloed plakte op zijn gelaat vast en kleurde de voorzijde van zijn witte shirt. Het afgelopen uur was zijn neus twee keer zo groot geworden. ‘Ik heb een dokter nodig, ik wacht al een hele tijd.’

Naast Troy stond Ethan kaarsrecht overeind, zijn onderkaak spande en ontspande zich alsof hij op gravel stond te kauwen. ‘Wees. Stil.’

Troys bloeddoorlopen kraalooigjes kregen Mike in de gaten en zijn borst zwol op met de strijdlustigheid die alleen een dronkaard kon opbrengen. ‘Ik wil een klacht indienen tegen Sarahs zus.’